

Mangler, jeg synes, der klæber ved § 6. Der er der ikke som ved Husmandsloven stillet nogen Sikkerhed for det første for, at de paagældende ere hæderlige Mænd, og for det andet, at det Statslaan, som man vil yde i Ejendomme fra 5—12,000 Kr., kommer de mindre bemidlede til gode.

Jeg tror ikke, at der er overordentlig stærk Brug for denne Lov, heller ikke, at den vil faa nogen meget praktisk Anvendelse, naar den træder ud i Livet. Thi de Foreninger, der dannes for at begynde med dette Forsøg at skaffe smaa Jordbrug billigere Jord, tror jeg snart ville høste den Erfaring, at deres Villie er god, men at deres Evner staa langt fra i Forhold til Villien.

Berthelsen: Jeg tror i Modsætning til den foregaaende Taler, at der er Grund til at anbefale Lovforslaget og takke Regeringen, specielt den højtærede Finansminister, for dets Fremkomst.

Jeg ved ikke rigtig, om den sidste ærede Taler har sine Oplysninger om Restrup ved Aalborg af Selvsyn; jeg tror nemlig ikke, at Forholdene deroppe ere slet saa mørke, som det ærede Medlem skildrede. Jeg skal oplyse, at denne Ejendom, der, saa vidt jeg husker, var paa ca. 2,400 Tdr. Land, har i mange Aar været ejet og benyttet af en Mand, som var ugift. Saa længe jeg kan huske tilbage, har Stillingen været den, at Ejeren vist ikke har ført nogen særlig behagelig Tilværelse der —, han har ikke paa nogen Maade ekstravageret. Som lokalkendt kan jeg tillige sige, at de Folk, han havde i Arbejde, og som boede i Huse af den Art, som ligge ved saadanne store Gaarde — jeg skal ikke nærmere omtale dem her, de allerfleste af Dem kende dem jo —, havde det ikke lysteligt, ligesom Forholdet paa Gaarden i det hele taget ikke var lysteligt. Gaarden blev solgt til et Konsortium, ikke fra Aalborg, som det ærede Medlem sagde, men et Konsortium, bestaaende dels af Københavnerne, dels af en Mand fra Nørresundby. Man forsøgte saa en Udstykning. Det var nu vistnok i den daarligste Periode, vi have haft; de Folk, man først fik fat paa, vare vist ikke de heldigste, og der skete nogle Uheld, en Del af de Parcellister, der fik de første Lodder, vare lidt uheldige, af hvilke Grunde skal jeg ikke nærmere omtale her — maaske var det dels uheldige Folk, og maaske havde de faaet Lodderne paa lidt for strenge Betingelser. Men efter at jeg har været deroppe en Tur i Sommer — Stedet

ligger jo ikke langt fra Aalborg —, kan jeg oplyse, at Forholdet nu er det, at de have bygget sig et pænt Andelsmejeri, at den lille By, der er ved at staa frem paa en Del af Gaardens Grund, gjorde et rigtig hyggeligt og rart Indtryk, og at der der lever en Befolkning, som har det ulige bedre end de Folk, som i sin Tid vare paa selve Hovedgaarden Restrup. Det er kun til Glæde, Lykke og Velsignelse, hvad der nu er skabt deroppe.

Maaske det ærede Medlem har Ret med Hensyn til de Oplysninger, han gav om Værdien af solgt Hartkorn i de tre sidste Aar; jeg ved det ikke, og heller ikke, om det ærede Medlems Oplysninger gjaldt det hele Land eller kun Jylland eller kun Fyn. For Jyllands Vedkommende er efter Statistisk Aarvog for 1895—1904, altsaa i 10 Aar, Forholdet saaledes, at Ejendomme fra $\frac{1}{4}$ —1 Td. Hartkorn ere solgte til 8,872 Kr., altsaa ca. 9000 Kr. med runde Tal, pr. Td. Hartkorn, Ejendomme over 12 Tdr. Hartkorn — jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med at gaa hele Skalaen igennem — have kostet ca. 5,000 Kr. eller nøjagtig 4,971 Kr. pr. Td. Hartkorn. Disse Oplysninger om Salgene i disse 10 Aar synes mig tilstrækkelige til at vise, at denne Lov er nyttig og nødvendig ikke alene for de enkelte, der faa Begunstigelser ved den, men ogsaa for hele Samfundet. Jeg antager, at den af det ærede Medlem nævnte Gaard havde 100 Tdr. Hartkorn — jeg ved det ikke bestemt, men jeg antager det, og tænker man sig den udstykket, vilde hver Td. Hartkorn i Stedet for 5,000 Kr. blive 9,000 Kr. værd, hvilket vil være en saa stor Forøgelse af Nationalformuen, at jeg synes, at naar man i øvrigt taler om strenge Tider baade for den ene og den anden, har man slet ikke Lov til at lade en saadan Værdiforøgelse ligge hen. Jeg er selv Husmandssøn, min Fader havde et Hus paa 6 Skpr. Hartkorn, jeg var paa Landet til mit 22de Aar og erindrer tydelig min Barndomstid, og efter den Erfaring, jeg har, tror jeg, at naar der paa saadan en Ejendom sidder en Mand og en Kone, der ved Hjælp af deres Børn kunne besørge det Arbejde, der der falder for, og naar de ikke sidde alt for haardt i det, ikke skyldte alt for meget, ere Betingelserne til Stede i et saadant Hjem for gode, sunde og lykkelige Forhold. Det er de mest uafhængige Mennesker, tror jeg, paa Jorden, og jeg vilde ønske, at vi havde mange af dem i vort Land.